

то вѣрува въ него; но да има животъ вѣч-
ный” (Іоан. 3; 16). “Който вѣрува въ Сына
има животъ вѣчный: а който не вѣрува въ
Сына нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божій
стои на него.” Іоан. 3; 36.

Отъ това става явно че всички-тѣ благосло-
венія, които произлизатъ отъ страданія-та и
смѣръть-тѣ Исусовѣ, ся придобываютъ чрѣзъ вѣ-
руваніе въ Исуса Христа.

Но да не сгрѣшимъ въ това: вѣра-та не е
причина на оправданіе-то ни, но срдство,
или условіе по което Богъ ни оправдава. При-
чина-та на оправданіе-то ни е страданіе-то
Христово на кръсть-тѣ вмѣсто насъ. Христось
съсь смѣръть-тѣ си на кръсть-тѣ удовлетвори
законъ-тѣ щото Богъ праведно може да проща-
ва на всички които вѣруватъ въ Христа. Вѣра-та
е срдство чрѣзъ коѣто грѣшници-тѣ усвояватъ
благодѣянія-та Божии които Исусъ придобы за
тѣхъ чрѣзъ смѣръть-тѣ си; но тѣзи благности не мо-
гѣтъ да ся усвояватъ съсь всякакъвъ видъ вѣрѣ.
Человѣкъ може да вѣрува че Исусъ Христось
е Сынъ Божій, че той дойде на този свѣтъ да
умре за грѣшници-тѣ, распнѣ ся на кръсть-тѣ,
въскрѣснѣ отъ мъртвы-тѣ, и ся възнесе на не-
бе-то, а пакъ да не приима никакъвъ подѣлъ отъ
вѣрѣ-тѣ си. Тая вѣра ся нарича *историческа*
вѣра, и нѣма никоѣкъ спасителнѣ силѣ. Піяници,
лѣжци, блудници, крадци и даже діаволи-тѣ
иматъ такавъ вѣрѣ въ Исуса. Іак. 2; 19.

Ный вѣруваме че има градове както Лондонъ,
и Парисъ макаръ и да не сме ги видѣли съ очи-
тѣ си. Пакъ вѣруваме че царъ Борисъ бѣше кръ-